

[Harald Nielsen.]

at vi naturligvis ikke er uinteresseret i, under hvilken form støtten gives. Det er os meget magtpåliggende, at den gives under en sådan form, at statens og det offentliges udgifter ikke vokser ud over, hvad der er rimeligt og nødvendigt, og set under denne synsvinkel er jeg ikke helt sikker på, at den højtærede minister i sit forslag har truffet det rigtige i alle enkeltheder. Det må vi naturligvis se nærmere på i det kommende udvalg.

Forslaget til en teaterlov har jo som hovedretningslinje, at støtten fremtidig skal ydes som garantier, lån og tilskud, men der er ikke i lovforslaget sat nogen egentlig grænse for, hvor langt man kan gå med denne støtte. Det er dog et spørgsmål, om dette er rigtigt. Også tilskudspolitik må have sine grænser efter min formening. Det bliver derfor nødvendigt, at vi i udvalget får en række oplysninger om forslaget økonomiske konsekvenser og om, på hvilken måde man vil administrere de enkelte bestemmelser.

Det gik jo sådan, at der holdtes ingen udvalgs møder om lovforslagene i sidste folketingsår, og vi står derfor uden de mange oplysninger og underretninger, vi gerne skulle have, inden vi kan tage vor endelige stilling. Vi har ganske vist haft et år til selv at orientere os i sagen og tale med forskellige interesserede derom, men vi mangler alle de detailoplysninger, som jeg går ud fra nu vil blive fremskaffet i det udvalg, som skal behandle spørgsmålet.

Der er mange ting, vi skal have at vide, bl. a. hvad der skjuler sig under udtrykket støtte til publikumsorganisationer og billetkøbsordninger. Det forekommer mig, at når det offentlige har ydet sin støtte til fremskaffelse eller bevarelse af egnede teaterbygninger samt støtte til driften af teatrene, så har det offentlige gjort, hvad rimeligt er, for at billetpriserne ikke er så høje, at teatrets kunst kan siges at være en kunst- art alene for velhavere. Skal vi derudover ligefrem til at give direkte tilskud til køb af teaterbilletter, synes jeg i hvert tilfælde, at tilskudspolitikken er gået over gevind. Med de indtægter, de fleste har nu om stunder, kan det ikke være noget aldeles afgørende for deres interesse i at komme i teater, om billetprisen ligger en lille smule højere eller lavere. Men det må vi også have nærmere

oplysninger om; hvordan har man egentlig tænkt sig det organiseret, og hvilke tilskud, og hvilken størrelse skal disse tilskud have, som man her agter at operere med?

Der er også, siden vi sidst havde forslaget til behandling, sket enkelte realitetsændringer. Blandt andet var det for landsdels-scenerne, Odense, Ålborg og Århus, foreslået, at staten skulle dække halvdelen og kommunerne den anden halvdel af driftsunderskuddet, men i det nu foreslåede er der en ændring, hvorefter bygningsudgifterne skal afholdes af staten for de tre fjerdedele vedkommende. Måske er dette rimeligt — det må vi også se nærmere på i udvalget — men hele dette spørgsmål giver mig anledning til en anden bemærkning.

Ved første behandling i sidste folketingsår rejste jeg spørgsmålet om, hvorvidt det var rigtigt at holde det kgl. teater uden for teaterloven, om man ikke burde søge en helhedsløsning. Jeg kan godt se, at der kan fremføres argumenter for det kgl. teaters særstilling: det skal opretholde 3 kunstarter, spille et afvekslende repertoire, er også en slags teaterakademi og uddannelsesanstalt o. s. v. Men alligevel synes jeg nu, efter at jeg har set teaterlovsforslaget, at der er noget, som halter. Nu gennemfører man en teaterlov, i hvilken det hedder, at Ålborg, Odense og Århus skal betale halvdelen af de derværende landsdels-sceners underskud. Det er landsdels-scenerne, der her er tale om; de dækker også et vist område med turneer, og de har visse forpligtelser med hensyn til deres repertoire. Her finder man det altså rimeligt at sige til den købstad, hvori landsdels-scenen ligger, at den skal yde støtte med halvdelen af driftsunderskuddet.

Anderledes med det kgl. teater. Det dækker ganske vist et større område, nemlig hele landet; et nationalteater har turnévirksomhed over hele landet. Men det kgl. teater har en ganske særlig værdi for København og nærmeste omegn og for Sjælland. Er det så rimeligt, at staten her tager hele udgiften, medens der ikke pålægges de kommuner, Københavns kommune, Frederiksberg kommune og hvilke, der kan være tale om, nogen som helst deltagelse i den støtte, der skal gives? Jeg synes ikke, det er helt rimeligt og retfærdigt. Landsdels-scenerne er jo også sådanne små